

Sygn. akt III AUa 1582/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSO del. Monika Popielińska
Protokolant:	Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2013 r. w Gdańsku

sprawy B. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji B. O.

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 maja 2012 r., sygn. akt IV U 754/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1582/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. podjął wypłatę emerytury B. O. poczynając od dnia 01 grudnia 2009 r. Należność za okres od dnia 01 grudnia 2009 r. do dnia 31 lipca 2011 r. w kwocie 21.176,82 zł wraz ze świadczeniem za sierpień 2011 r., po potrąceniach pobranej renty rolniczej 18.667,09 zł, odliczeniu zaliczki na podatek i potrąceniu składki na ubezpieczenie zdrowotne przekazano na konto ubezpieczonego.

Decyzją z dnia 21 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury B. O. w oparciu o dokumenty z okresu zatrudnienia w (...) K. wskazując, że w angażach podana jest tylko stawka godzinowa, brak natomiast informacji o ilości przepracowanych godzin w poszczególnych miesiącach.

Odwołania od powyższych decyzji wniósł B. O. domagając się obliczenia wysokości jego emerytury z uwzględnieniem podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, wynikającej z treści przedłożonych angaży z okresu zatrudnienia w (...) K..

Na podstawie art. 219 k.p.c. połączono sprawy z obydwu odwołań celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2012 r. w sprawie IV U 754/11 Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

1. zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.: z dnia 19 sierpnia 2011 r. i z dnia 21 września 2011 r. w ten sposób, że ustalił wysokość emerytury B. O. na kwotę 1.456,26 zł od dnia 13 marca 2012 r.
2. nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji
3. oddalił odwołania w pozostałej części.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

B. O. urodził się dnia (...)r.

W okresie od dnia 20 kwietnia 1967 r. do dnia 11 stycznia 1973 r. B. O. pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (od dnia 24 października 1968 r. do dnia 14 października 1970 r. odbywał czynną służbę wojskową).

Od dnia 20 kwietnia 1967 r. B. O. otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 6,00 zł za godzinę.

Z dniem 01 czerwca 1968 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 7,00 zł.

Z dniem 01 czerwca 1971 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 9,50 zł.

Z dniem 26 września 1972 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 11,00 zł.

W okresie od dnia 12 stycznia 1973 r. do dnia 31 marca 1989 r. B. O. pracował w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) W..

Od dnia 12 stycznia 1973 r. B. O. otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 11,00 zł za godzinę.

Z dniem 01 maja 1973 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 13,50 zł.

Z dniem 01 sierpnia 1978 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 15,50 zł.

Z dniem 01 listopada 1978 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 18,00 zł.

Z dniem 01 maja 1980 r. przyznano B. O. 5 % dodatku stażowego.

Z dniem 01 września 1980 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 20,00 zł.

Z dniem 01 października 1980 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 21,00 zł.

Z dniem 01 października 1980 r. przyznano B. O. 10 % dodatku stażowego.

Z dniem 01 listopada 1981 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 39,90 zł.

Od dnia 01 września 1981 r. zgodnie z uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. nr 22, poz. 200) i zarządzeniem Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Finansów z dnia 28 sierpnia 1981 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania

rekompensaty z tytułu podwyżek cen detalicznych chleba i przetworów zbożowo-mącznych oraz odpłatności z tytułu korekty stawek żywieniowych (M.P. nr 22, poz. 201) wprowadzona została rekompensata w wysokości 160,00 zł miesięcznie. Zgodnie z powyższymi przepisami rekompensata przysługiwała także B. O..

Z dniem 01 kwietnia 1982 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 40,40 zł.

Z dniem 20 kwietnia 1982 r. przyznano B. O. dodatek stażowy w wysokości 15 % wynagrodzenia.

Od dnia 01 lutego 1982 r. zgodnie z uchwałą nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 01 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. nr 4, poz. 19) wprowadzona została kolejna rekompensata. B. O. miał ustaloną łączną kwotę rekompensaty w wysokości 1.560,00 zł.

Z dniem 25 maja 1983 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 42,70 zł.

Z dniem 20 kwietnia 1983 r. przyznano B. O. dodatek stażowy w wysokości 16 % wynagrodzenia.

Z dniem 01 stycznia 1984 r. przyznano B. O. godzinową stawkę w wysokości 44,90 zł.

Z dniem 20 kwietnia 1984 r. przyznano B. O. dodatek stażowy w wysokości 17 % wynagrodzenia.

W dniu 01 kwietnia 2009 r. B. O. złożył w ZUS wniosek o emeryturę.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2011 r. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 01 grudnia 2009 r.

Decyzją z dnia 20 czerwca 2011 r. wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego organ rentowy przyznał prawo do emerytury od dnia 01 grudnia 2009 r. Emerytura ustalona przedmiotową decyzją została zawieszona, ponieważ wypłacane jest świadczenie z KRUS. Wyliczając emeryturę przyjął wariant zgodnie z art. 53, art. 183 i art. 26, który okazał się najkorzystniejszy.

Obliczenie wysokości emerytury zgodnie z art. 53:

Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, tj. od 1967 roku do 1968 r., od 1971 r. do 1975 r., 1977 r., 1988 r. i 1994 r.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 44,82 %

Do wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto kwotę bazową obowiązującą w dacie przyznania emerytury, tj. 2.578,26 zł.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, tj. 44,82 % przez kwotę bazową 2.578,26 zł i wynosi 1.135,58 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono okresy składkowe: 23 lata, 3 miesiące i 12 dni, tj. 279 miesięcy, 1 rok, 1 miesiąc i 18 dni, tj. 20 miesięcy - okresy uzupełniające.

Wysokość emerytury została obliczona w następujący sposób:

$24 \% \times 2.578,26 \text{ zł} = 618,78 \text{ zł} (300 \times 1,3 \%) : 12 \times 1.155,58 \text{ zł} = 375,56 \text{ zł}.$

Razem 994,34 zł - pełna wysokość świadczenia z uwzględnieniem okresu pracy w rolnictwie przyjętych do uprawnień.

Wysokość emerytury za udowodnione okresy składkowe wynosi: $279 \times 994,34 \text{ zł} : 300 = 924,74 \text{ zł}.$

Organ rentowy wyliczył również emeryturę zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej:

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 242.726,67 zł,
- dalsze średnie trwanie życia wynosi 240,10 m-cy,
- wyliczona kwota emerytury wynosi 1.010,94 zł.

Obliczenie wysokości emerytury według art. 183 ustawy emerytalnej:

Wobec osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury w 2009 r. wysokość emerytury wynosi:

- 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej, tj. 739,79 zł,
- 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, tj. 202,19 zł.

Łącznie 941,98 zł.

Emerytura obliczona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej jest wyższa niż obliczona na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej.

Organ rentowy dokonał waloryzacji od dnia 01 marca 2010 r. i od dnia 01 marca 2011 roku - po waloryzacji 1.090,44 zł.

Organ rentowy przekazał do KRUS informację o ustaleniu prawa do emerytury celem ustalenia uprawnień do zbiegu świadczeń. Decyzją z dnia 27 czerwca 2011 r. KRUS odmówił ustalenia uprawnień do zbiegu świadczeń - renty rolniczej z emeryturą KRUS. Dnia 30 czerwca 2011 r. B. O. w KRUS złożył oświadczenie, iż rezygnuje z renty.

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2011 r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury poczynając od dnia 01 grudnia 2009 r. Należność za okres od dnia 01 grudnia 2009 r. do dnia 31 lipca 2011 r. w kwocie 21.176,82 zł wraz ze świadczeniem za sierpień 2011 r., po potrąceniach pobranej renty rolniczej 18.667,09 zł, po odliczeniu zaliczki na podatek, po potrąceniu składki na ubezpieczenie zdrowotne przekazano na konto.

W dniu 26 sierpnia 2011 r. wnioskodawca zwrócił się o ponowne przeliczenie emerytury w oparciu o dokumenty otrzymane z archiwum Państwowe Dokumentacji Osobowej i Płacowej w M. z okresu od dnia 12 stycznia 1972 r. do dnia 31 grudnia 1985 r. z okresu zatrudnienia w (...) K..

Decyzją z dnia 21 września 2011 r. organ rentowy odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, ponieważ w angażach podana jest tylko stawka godzinowa, brak natomiast informacji o ilości przepracowanych, a jest tylko stawka godzinowa, brak natomiast informacji o ilości przepracowanych godzin w poszczególnych miesiącach. Za okresy: od dnia 20 kwietnia 1967 r. do dnia 23 października 1968 r., od dnia 15 października 1970 r. do dnia 11 stycznia 1973 r., od dnia 12 stycznia 1973 r. do dnia 31 grudnia 1984 r. organ rentowy przyjął wynagrodzenia minimalne.

Powyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy oparł na materiale dowodowym zgromadzonym w trakcie trwania postępowania i ujawnionym na rozprawie w postaci dokumentów zebranych w aktach organu rentowego o nr (...) oraz w aktach osobowych wnioskodawcy dotyczących jego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) i Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) W.. Przedmiotowy materiał Sąd ten uznał za rzetelny i wiarygodny. Strony bowiem w trakcie postępowania nie kwestionowały jego prawdziwości. Tym samym brak jest przesłanek by odmówić dokumentom zgromadzonym w aktach organu rentowego o nr (...) oraz w aktach osobowych wnioskodawcy dotyczących jego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) i Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) W. przymiotu wiarygodności. W konsekwencji przedmiotowy materiał dowodowy pozwolił dokonać rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Ustalenia co do prawidłowego wyliczenia wysokości emerytury wnioskodawcy Sąd I instancji dokonał w oparciu o sporządzoną w sprawie opinię biegłej z dziedziny księgowości, której ocenę przeprowadził w dalszej części uzasadniania.

Sąd ten wskazał, iż zgodnie z treścią art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) emerytura wynosi: 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4; po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych; po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych.

Zgodnie z treścią art. 26 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury wnioskodawcy stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składki i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie wnioskodawcy do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia odwoływającego na emeryturę. Przy ustalaniu wysokości emerytury dla osób nabywających prawo do emerytury w wieku niższym niż 60 lat (kobieta) i 65 (mężczyzna) kapitał początkowy podlega przeliczeniu poprzez dodanie do okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym wnoszącym 60 lat (kobieta) i 65 lat (mężczyzna), a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę.

Zgodnie z treścią art. 183 ust. 1 ustawy emerytalnej emerytura wynosi, w związku z osiągnięciem przez wnioskodawcę wieku uprawniającego do emerytury w roku 2009, 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Zgodnie z kolei z brzmieniem art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej podstawę wymiaru emerytury stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę, z uwzględnieniem ust. 6, który stanowi, iż na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Z kolei odesłanie do zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur lub rent zawartych w art. 15 ustawy emerytalnej obliguje do obliczenia wysokości podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem warunków zawartych w art. 15 ust. 4 ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowi, że w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3 (m.in. kwot przysługujących ubezpieczonemu w danym roku kalendarzowym wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz kwot zasiłku chorobowego) w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową którą dla celów ustalenia emerytury jest kwota 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne w poprzednim roku kalendarzowym (art. 19 ustawy emerytalnej).

Uwzględniając powyższe przepisy, podnoszone przez wnioskodawcę zarzuty w stosunku do sposobu wyliczenia emerytury przez ZUS, znajdują częściowe uzasadnienia (odnośnie lat: 1967 - 1984).

Jak bowiem wykazała biegła z dziedziny księgowości (w zgodnym z obowiązującym stanem prawnym i tym samym stanowiącym podstawę orzekania wariantcie I -uwzględniającym w podstawie wymiaru składek kwotę dodatku drożyznianego za okres od dnia 01 października 1980 r. do dnia 31 grudnia 1980 r. po 500,00 zł miesięcznie i nie uwzględniająca w podstawie wymiaru składek dodatku za konserwację sprzętu i premii), prawidłowo wyliczona kwota emerytury wnioskodawcy wynosi 1.385,26 zł (plus 71,00 zł nieuwzględnionej przez biegłą kwotowej waloryzacji w 2012 r.).

Biegła słusznie nie zgodziła się ze stanowiskiem organu rentowego w zakresie rekompensat. ZUS kwestionując doliczenie przez biegłą rekompensat do podstawy wymiaru składek w latach 1981-1984 uzasadnia tym, że wnioskodawca mógł być nie uprawniony do rekompensat w tych latach. Wnioskodawca w okresie, kiedy były ustalane rekompensaty i przez cały okres ich wypłacania był zatrudniony w tym samym przedsiębiorstwie. Rekompensata przysługująca od dnia 01 września 1981 r. zgodnie z uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (M.P. Nr 22, poz. 200) i zarządzeniem Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Finansów z dnia 28 sierpnia 1981 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania rekompensaty z tytułu podwyżek cen detalicznych chleba i przetworów zbożowo-mącznych oraz odpłatności z tytułu korekty stawek żywieniowych (M.P. Nr 22, poz. 201) w wysokości 160,00 zł miesięcznie wypłacana była z tytułu podwyżki cen detalicznych pieczywa, mąki, kasz i płatków owsianych, makaronów i ryżu. Podwyżka cen nastąpiła w dniu 31 sierpnia 1981 r. Rekompensata przysługiwała wszystkim pracownikom i nie była wypłacana jedynie wówczas, gdy nie przysługiwało pracownikowi wynagrodzenie lub zasiłek z ubezpieczenia społecznego.

Rekompensata przysługiwała od momentu podwyższenia cen i wypłacana była aż do momentu włączenia jej do wynagrodzenia. Z kolei rekompensata przysługująca od dnia 01 lutego 1982 r. zgodnie z uchwałą nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 01 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (M.P. Nr 4, poz. 19) również wprowadzona została z tytułu podwyższenia cen detalicznych. Ceny detaliczne podstawowych artykułów żywnościowych zostały podwyższone z dniem 01 lutego 1982 r. i to był moment wprowadzenia rekompensat. Rekompensaty przysługiwały wszystkim pracownikom. Rekompensata była ustalana na podstawie wynagrodzenia pracownika otrzymanego w styczniu 1982 r. W tym momencie ustalona rekompensata, jeżeli pracownik pracował ciągle w tym samym przedsiębiorstwie, nie była weryfikowana, była wypłacana cały czas w wysokości ustalonej w oparciu o wynagrodzenie ze stycznia 1982 r. aż do momentu włączenia jej do poszczególnych składników wynagrodzenia.

Z treści § 16 pkt 1, a po zmianach z treści § 14 pkt 1 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. wynika, że rekompensata przysługuje za każdy miesiąc kalendarzowy w stałej wysokości. W pkt 2 tego paragrafu jest podane, że rekompensata ustalana była ponownie pracownikowi tylko wówczas, gdy nastąpiła indywidualna zmiana wymiaru czasu pracy lub zmiana zakładu pracy. Rekompensata nie przysługiwała tylko wówczas, gdy pracownikowi nie przysługiwało wynagrodzenie lub zasiłek z ubezpieczenia społecznego. W przypadku wnioskodawcy żadna z tych sytuacji nie wystąpiła, więc od momentu ustalenia dla wnioskodawcy kwoty rekompensaty, tj. od momentu podwyższenia cen, do dnia 31 marca 1985 r. wnioskodawca miał wypłacaną rekompensatę w stałej wysokości.

Biegła zasadnie nie zgodziła się ze stanowiskiem organu rentowego w zakresie rekompensat. Fakt, że wnioskodawca otrzymywał rekompensatę potwierdza zapis na karcie wynagrodzeń za 1985 r. Według zapisu na karcie wynagrodzeń wnioskodawca otrzymywał rekompensatę w wysokości 1.560,00 zł miesięcznie i rekompensata ta została włączona do wynagrodzenia od dnia 01 kwietnia 1985 r. To, że rekompensatę wnioskodawca otrzymywał od chwili podwyżki cen artykułów żywnościowych wynika z przepisów wprowadzających rekompensaty. Zgodnie z tymi przepisami raz dana rekompensata w momencie wzrostu cen wypłacana była w niezmiennej wysokości aż do momentu włączenia jej do składników wynagrodzenia, jeżeli pracownik nie zmienił zakładu pracy i nie został zmieniony pracownikowi indywidualny wymiar czasu pracy.

Biegła zasadnie podzieliła zdanie ZUS o doliczeniu do podstawy wymiaru składek dodatku drożyznianego przyznanego od dnia 01 października 1980 r. wnioskodawcy pismem (...) w wysokości 500,00 zł miesięcznie. Z analizy wyliczeń

dokonanych w piśmie procesowym z dnia 24 stycznia 2012 r. wynika, że ZUS doliczył do podstawy wymiaru składek tylko kwotę 500,00 zł w 1980 r. Treść pisma (...) wskazuje, że dodatek drożyzniany przysługiwał od dnia 01 października 1980 r. w wysokości 500,00 zł miesięcznie. W aktach osobowych wnioskodawcy brak jest dokumentu określającego, do kiedy ten dodatek był wypłacany. Ponieważ pismo (...) zostało wystawione dnia 22 stycznia 1981 r., a zatem Sąd Okręgowy uznał, że dodatek ten także winien być doliczony do podstawy wymiaru składek przynajmniej za 3 miesiące 1980 r., tj. od dnia 01 października 1980 r. do dnia 31 grudnia 1980 r. Biegła prawidłowo zatem do podstawy wymiaru składek dolicza ten dodatek w okresie od 01 października 1980 r. do dnia 31 grudnia 1980 r. po 500,00 zł miesięcznie.

W tym miejscu Sąd ten wskazał, iż wnioskodawca podnosił, że posiada wpis w legitymacji ubezpieczeniowej za okres od dnia 01 stycznia 1972 r. do dnia 31 grudnia 1972 roku wynagrodzenia w kwocie 29.085,00 zł, lecz w aktach sprawy i aktach rentowych nie ma tej legitymacji.

W dokumentach osobowych znajdujących się w aktach rentowych wnioskodawcy jest podane, że wnioskodawca miał prawo do premii zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania. Wypłata premii miała i ma charakter uznaniowy lub zadaniowy. Jak wynika ze świadectwa pracy w (...) W. wnioskodawca miał prawo do premii regulaminowej do 50 %. Warunki i zasady przyznawania oraz wysokość premii określał regulamin premiowania. Premia mogła być przyznana lub nie, mogła być przyznana w niższej lub wyższej kwocie. W związku z powyższym żeby przyjąć premię do podstawy wymiaru składek muszą być znane kwoty wypłaconej wnioskodawcy premii. Takie kwoty znane nie są.

Wnioskodawca podnosił także, że miał wypłacany dodatek za konserwację sprzętu i 13-tkę. W angażach wnioskodawcy brak jest zapisu o dodatku za konserwację sprzętu. Jedynie w piśmie nr (...) z dnia 19 grudnia 1980 r. P.B.P. (...) W., adresowanym do Kombinat Budownictwa (...) -T.. W. oddelegowującym wnioskodawcę na okres od dnia 01 stycznia 1981 r. do dnia 31 maja 1981 r. jest podane, że przysługuje mu dodatek za konserwację sprzętu. Kwota podana w tym piśmie jest mało czytelna.

Nagrody tzw. 13-tki, do końca 1990 r. nie wchodziły do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, więc nawet gdyby były znane kwoty wypłaconych wnioskodawcy trzynastek do dnia 31 grudnia 1990 r. nie mogłyby być doliczone do podstawy wymiaru składek.

W tym miejscu Sąd I instancji podkreślił, iż do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne biegła może przyjąć tylko takie składniki wynagrodzenia, których wysokość wynika z dokumentów lub mogą być wyliczone w oparciu o jednoznaczne dane. W przypadku premii takiej jednoznaczności brak. Wnioskodawca miał prawo do premii w wysokości do 50 %, warunki i zasady przyznawania, jak również wysokość premii określał regulamin premiowania. A zatem premia była składnikiem ruchomym, uznaniowym, której wysokość i wypłata była uzależniona od spełnienia zadań i warunków ustalonych w regulaminie premiowania. Przy takim określeniu składnika wynagrodzenia jego wysokość może być ustalona tylko w oparciu o dokument zawierający kwotę przyznanej premii wnioskodawcy w danym czasie.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił wnioski zawarte w opinii sporządzonej na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i przytoczone wyżej. W przedmiotowym zakresie Sąd ten uznał tą opinię za wiarygodną i rzetelną, ponieważ nie doszukał się w niej jakichkolwiek cech subiektywizmu, czy też prób dokonywania ocen, które przynależą do jego wyłącznych kompetencji. Wywodził dalej, że przedmiotowa opinia sporządzona została w sposób wnikliwy i rzetelny, zgodny z wiedzą i doświadczeniem jej autorki - biegłej z dziedziny księgowości. Sąd I instancji wskazał, iż charakteryzuje się ona jasnością, stanowiska w niej zawarte są pełne i wyczerpujące. Uwzględnia ona ponadto wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności. Opinia jest logiczna i wewnętrznie spójna.

Ewentualne kwestionowanie w/w opinii Sąd ten uznał jedynie za bezzasadną z ową opinią polemikę, obarczoną subiektywnym nastawieniem strony postępowania, gołosłowne podważenie obiektywizmu biegłej. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma najmniejszych podstaw do podważenia stanowiska biegłej jako osoby posiadającej wiadomości specjalne, których pozbawiona jest nie tylko strona, ale także i organ orzekający. W tym miejscu Sąd ten

podkreślił, iż dowód z opinii biegłych jest specyficznym środkiem dowodowym, którego ocena przebiega według odmiennych, właściwych tylko dla tych opinii biegłych kryteriów. Przeprowadzana ocena dokonywana jest z punktu widzenia fachowości osób, które ją sporządziły, dokładności przeprowadzonych badań oraz trafności uzasadnienia w powiązaniu z wynikami badań (por. wyrok S.N. z dnia 15 listopada 2002 r. w sprawie V CKN 1354/00, publik. LEX nr 77046; postanowienie S.N. z dnia 07 listopada 2000 r. w sprawie I CKN 1170/98, publik. OSNC 2001/4/64).

Mając na uwadze powyższe rozważania (w tym przede wszystkim konkluzje wiarygodnej i rzetelnej opinii z dnia 27 kwietnia 2012 r.) Sąd I instancji meriti, na podstawie przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c. orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Uznając w pozostałym zakresie decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.: z dnia 19 sierpnia 2011 r. i z dnia 21 września 2011 r. za pozbawione wad tak faktycznych jak i prawnych, na podstawie przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. Sąd ten orzekł, jak w pkt 3 sentencji wyroku.

Uznając, że wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji nastąpiło dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek zaniedbań w tym zakresie organu rentowego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 118 ust. 1 lit. a ustawy emerytalnej orzekł, jak w pkt 2 sentencji wyroku.

O kosztach sądowych Sąd nie orzekał, ponieważ w myśl art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), stosowanego poprzez wykładnię a contrario, nie pobiera się żadnej opłaty od odwołania strony do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, a z kolei w myśl art. 98 ustawy o kosztach sądowych w toku postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wydatki ponosi definitywnie, a nie tylko tymczasowo, Skarb Państwa. Oznacza to, że brak jest podstaw do obciążania tymi wydatkami którejkolwiek ze stron postępowania – wnioskodawcy, bądź organu rentowego - w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł B. O. domagając się ponownego sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy.

W uzasadnieniu apelacji skarżący dokonał streszczenia postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie oraz zakwestionował stanowisko Sądu I instancji, zgodnie z którym organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w przedmiocie ponownego obliczenia wysokości jego emerytury wskazując, że organ ten nie udzielił mu pełnej informacji na temat potrzebnych dokumentów i odmówił uwzględnienia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wynikającej z przedłożonych dokumentów. Apelujący nie zgodził się również ze stanowiskiem tego Sądu, że przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody nie dają podstaw do przyjęcia do obliczenia podstawy wymiaru jego emerytury premii regulaminowej oraz dodatku za konserwację sprzętu. Ponadto ubezpieczony domagał się wypłacenia podwyższonej emerytury już od dnia ustalenia mu prawa do tego świadczenia, tj. od dnia 01 grudnia 2009 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja B. O. nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleciem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Spór w niniejszej sprawie koncentruje się na kwestiach: uwzględniania przy ponownym obliczeniu emerytury wnioskodawcy do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne premii regulaminowej i dodatku za konserwację sprzętu w poszczególnych latach kalendarzowych 1973-1984, przypadających w okresie jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) we W., nazywanego dalej (...) we W. oraz daty początkowej, od której wypłacić należy podwyższoną emeryturę, jak również odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w przedmiocie ponownego obliczenia emerytury ubezpieczonego.

Nie jest natomiast przedmiotem sporu sama kwestia spełniania przez B. O. przesłanek z art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną) do ponownego obliczenia wysokości przysługującej mu emerytury.

W dniu 23 listopada 2011 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412). W myśl jednak § 42 tego rozporządzenia do wniosków w sprawach świadczeń złożonych przed dniem jego wejścia w życie (jak w niniejszej sprawie) stosuje się przepisy dotychczasowe, tj. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm., nazywanym dalej rozporządzeniem w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe).

Przepis § 20 rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe stanowi, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty są dla pracowników – zaświadczenie zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiąganych zarobków.

Podzielić jednak należy stanowisko Sądu I instancji, zgodnie z którym w postępowaniu toczącym się przed sądem nie obowiązują ograniczenia wynikające z § 20 rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Tym samym fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy mogą być udowodniane za pomocą wszelkich środków dowodowych (por. wyrok S.N. z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie I UK 115/06, publik. LEX nr 303869).

Nie ulega wątpliwości, że okoliczność faktyczna w postaci wysokości zarobków wnioskodawcy w poszczególnych latach kalendarzowych przypadających w okresach jego zatrudnienia: w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w B., nazywanego dalej (...) w B., od dnia 20 kwietnia 1967 r. do dnia 11 stycznia 1973 roku oraz w (...) we W. od dnia 12 stycznia 1973 r. do dnia 31 grudnia 1984 r., której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wobec powyższego zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że w postępowaniu sądowym toczącym się w niniejszej sprawie, przy przeprowadzaniu postępowania dowodowego odstąpić należało od ograniczenia wynikającego z treści § 20 rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe.

Sąd II instancji zważył, że w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w aktach osobowych, takich jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia, wówczas można uwzględniać tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości. Możliwe jest to także w postaci innych środków dowodowych, tj. zeznań świadków, opinii biegłych itp. (por. wyrok S.A. we Wrocławiu z dnia 11 stycznia 2012 r. w sprawie III AUa 1414/11, publik. LEX nr 1124829).

Tym samym wnioskodawca ma szerokie możliwości udowodnienia wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego w okresach zatrudnienia obejmujących lata kalendarzowe: 1967-1984 przy zastosowaniu różnorodnych środków dowodowych.

Kluczowa dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a w szczególności: ustalenia wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych przypadających w okresach zatrudnienia B. O.: w (...)w B.od dnia 20 kwietnia 1967 r. do dnia 11 stycznia 1973 r. oraz w (...)we W.od dnia 12 stycznia 1973 r. do dnia 31 grudnia 1984 r., wyrażonego w procentach stosunku podstaw wymiaru składek w okresie każdego z w/ w lat do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (WWPW), jest opinia biegłego w zakresie rachunkowości z dnia 19 grudnia 2011 r. (k. 45-70 akt

sprawy), uzupełniona opiniami tego biegłego: z dnia 21 lutego 2012 r. (k. 90-99 akt sprawy) oraz z dnia 27 kwietnia 2012 r. (k. 117-124 akt sprawy).

Sąd Apelacyjny wskazał, że opinia biegłego podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. wyrok S.N. z dnia 21 października 2004 r. w sprawie V CK 143/04, publik. LEX nr 585885).

W ocenie tego Sądu sporządzona w postępowaniu pierwszoinstancyjnym opinia biegłego w zakresie rachunkowości z dnia 27 kwietnia 2012 r. (k. 117-124 akt sprawy), uzupełniona opiniami tego biegłego: z dnia 21 lutego 2012 r. (k. 90-99 akt sprawy) oraz z dnia 27 kwietnia 2012 r. (k. 117-124 akt sprawy), odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 285 § 1 k.p.c., ponieważ nie tylko umożliwia jej sądową kontrolę, ale nadto uzasadnienie jest przystępne i zrozumiałe dla osób nie posiadających wiadomości specjalnych, zaś wnioski sformułowane zostały jasno i czytelnie. Treść tych opinii świadczy o tym, że ich wydanie poprzedzone zostało rzetelną i wnikliwą analizą zgromadzonych w sprawie dowodów, mających wpływ na wyrażone w nich finalne ustalenia. Biegły sądowy przekonywująco i logicznie uzasadnił swoje stanowisko.

W opinii tej biegły w zakresie rachunkowości, na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach osobowych B. O. oraz jego legitymacji ubezpieczeniowej (co do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za 1972 r.), ponownie obliczył wysokość emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem: kwot dodatku drożyznianego, rekompensat oraz zwiększenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników.

W wariantcie I, przedstawionym w opinii uzupełniającej z dnia 27 kwietnia 2012 r. (k. 117-124 akt sprawy) i przyjętym za podstawę zaskarżonego wyroku, nie uwzględnił natomiast: premii regulaminowej oraz dodatku za konserwację sprzętu w (...) we W. oraz nagród rocznych tzw. trzynastek.

Apelujący zakwestionował nie uwzględnienie do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych: 1973-1984, przypadających w okresie jego zatrudnienia w (...) we W., premii regulaminowej oraz dodatku za konserwację sprzętu.

Sąd II instancji podzielił jednak stanowisko Sądu Okręgowego, że przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody nie dają podstaw do jednoznacznego i miarodajnego określenia wysokości premii regulaminowej wypłacanej wnioskodawcy w powyższym okresie zatrudnienia. Wprawdzie z treści świadectwa pracy z (...) we W. z dnia 31 marca 1989 r. (akta osobowe) wynika, że na ostatnim stanowisku oprócz wynagrodzenia według 9 kategorii zaszerogowania, tj. 250,00 zł/godz. miał m.in. prawo do premii regulaminowej do 50 %, lecz zasadnie biegły w zakresie rachunkowości wskazał, że wypłata tej premii oraz jej wysokość zależała od spełnienia warunków określonych w regulaminie premiowania, a zatem aby przyjąć premię do podstawy wymiaru składek muszą być znane kwoty wypłaconej ubezpieczonemu premii. W związku z powyższym uznać należy, że przyjęcie do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych: 1973-1984 premii regulaminowej w wysokości 40 % (za wyjątkiem okresu od dnia 14 stycznia 1980 r. do dnia 31 maja 1981 r.), jak chce tego apelujący w piśmie z dnia 30 lipca 2012 r. (k. 175-178 akt sprawy) w sytuacji, gdy tak ustalona wysokość premii nie znajduje oparcia w treści dokumentów zawartych w aktach osobowych, obarczone jest zbyt dużym marginesem błędu.

W odniesieniu do żądania uwzględnienia do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych: 1973-1984 dodatku za konserwację sprzętu podkreślenia wymaga, że poza pismem z (...) we W. z dnia 19 grudnia 1980 r., oddelegowującym wnioskodawcę do pracy w Kombinacie Budownictwa (...) we W. (akta osobowe), brak jest innych dokumentów potwierdzających wypłacanie mu tego dodatku. Okoliczność ta uzasadnia stwierdzenie, że w okresie zatrudnienia B. O. w (...)K. we W. składnik ten nie był wypłacany stale. W konsekwencji nazbyt dowolne byłoby przyjęcie do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych: 1973-1984 kwoty tego dodatku w stałej wysokości 500,00 zł.

Z uwagi na powyższe zasadnie Sąd I instancji uznał uzupełnioną opinię biegłego w zakresie rachunkowości (wersję obliczenia emerytury, zaprezentowaną w opinii uzupełniającej z dnia 27 kwietnia 2012 r. - k. 117-124 akt sprawy) za miarodajną dla ustalenia: wysokości podstawy wymiaru składki wnioskodawcy na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych przyjętych do obliczenia wysokości jego emerytury, wyrażonego w procentach stosunku podstaw wymiaru składek w okresie każdego z tych lat do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (WWPW).

Ustosunkowując się do żądania skarżącego uwzględnienia przy ponownym obliczeniu emerytury ubezpieczonego wynagrodzenia i dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych w poszczególnych latach kalendarzowych: 1970-1981 (k. 175-178 akt sprawy) Sąd Apelacyjny zaznaczył, że do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych w zakresie postępowania dowodowego ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontradyktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę. (por. wyrok S.N. z dnia 07 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, publik. LEX nr 577847).

Ponieważ B. O. kwestionował podstawę wymiaru składek ustaloną w zaskarżonych decyzjach za poszczególne lata kalendarzowe: 1970-1981, a zatem winien przedstawić dowody na poparcie swojego stanowiska, zgodnie z którym w latach tych przez co najmniej 4 godziny miesięcznie wykonywał pracę w godzinach nadliczbowych. Tymczasem twierdzenia wnioskodawcy co do wykonywania we wskazanych latach pracy w godzinach nadliczbowych nie znajdują żadnego oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a w szczególności w dokumentach zawartych w jego aktach osobowych.

Negatywnym następstwem procesowym nie wskazania przez ubezpieczonego dowodów na poparcie twierdzenia o wykonywaniu pracy w godzinach nadliczbowych w poszczególnych latach kalendarzowych: 1970-1981 w wymiarze co najmniej 4 godzin miesięcznie jest jego nie udowodnienie.

W myśl art. 118 ust. 1 lit. a ustawy emerytalnej w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Tym samym w przypadku stwierdzenia, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nie wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania w niniejszej sprawie decyzji zgodnej z prawem brak byłoby podstaw do przyjęcia za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji dnia wpływu prawomocnego wyroku Sądu Ubezpieczeń Społecznych w tej sprawie.

Ponieważ dopiero przeprowadzone w postępowaniu sądowym dowody, a w szczególności: opinia biegłego w zakresie rachunkowości z dnia 27 kwietnia 2012 r. (k. 117-124 akt sprawy), uzupełniona opiniami tego biegłego: z dnia 21 lutego 2012 r. (k. 90-99 akt sprawy) i z dnia 27 kwietnia 2012 r. (k. 117-124 akt sprawy), dokumenty zawarte w aktach osobowych B. O. (akta osobowe) oraz legitymacja ubezpieczeniowa (k. 109 akt sprawy) umożliwiły ustalenie podstawy wymiaru składki B. O. na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego w poszczególnych latach kalendarzowych przypadających w okresach jego zatrudnienia: w (...) w B. od dnia 20 kwietnia 1967 r. do dnia 11 stycznia 1973 r. oraz w (...) we W. od dnia 12 stycznia 1973 r. do dnia 31 grudnia 1984 r., a zatem zasadne jest przyjęcie, że na etapie postępowania administracyjnego przed organem rentowym nie było możliwe wyjaśnienie wszystkich wątpliwości, stojących na przeszkodzie do wydania prawidłowej decyzji w przedmiocie żądania ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego.

W związku z powyższym Sąd II instancji podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w przedmiocie żądania ponownego obliczenia wysokości emerytury B. O..

W myśl art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy wysokości świadczeń, podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej, niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, jeżeli przyznanie niższych świadczeń było następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Zasadnie Sąd I instancji uznał, że w niniejszej sprawie nie zachodziły łącznie wszystkie, wynikające z treści art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, przesłanki do wypłacenia B. O. podwyższonej emerytury, poczynając od miesiąca, w którym ustalono mu prawo do tego świadczenia, tj. od dnia 01 grudnia 2009 r. (nie wcześniej, niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy), ponieważ przyznanie ubezpieczonemu niższego świadczenia nie było następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Zgodnie zatem z treścią art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej podwyższone świadczenie podlegało wypłaceniu, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do podwyższenia emerytury, jednak nie wcześniej, niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.